Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 23 Δεκεμβρίου 1939* | *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 4*

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΕΚΕΙΝΗ ΜΕΡΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ἀγοράκι βρισκόταν ὁλομόναχο ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, μὲ τὴν ποιμενική του γκλίτσα ἀνάμεσα στὰ πόδια του καὶ τὸ πανεράκι του κοντά του.

Τὸ ἄσπρο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ ἔπεφτε ἐπάνω του ἔρριχνε πίσω του μιὰ παραμορφωμένη σκιά, γιατὶ οὔτε ὁ μάλλινος μποξᾶς ποὺ τοῦ εἶχε ὑφάνει ἡ μητέρα του μὲ τὸ μαλλὶ τῶν ἀρνιῶν τους δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴν ἄσχημη, τὴ φρικτὴ καμπούρα ποὺ ὑψωνόταν ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του.

Ἕνα γύρω του, ρίχνοντας τὴν ἀκανόνιστη σκιά τους στὶς πλαγιὲς τοῦ λόφου, ἔβοσκαν τ' ἀρνιά. Ὡστόσο ὁ μικρὸς βοσκὸς δὲν εἶχε σ' αὐτὰ τὸ νοῦ του. Εἶχε γυρμένο κατὰ πίσω τὸ κεφάλι του καὶ εἶχε τὰ μάτια του προσηλωμένα στὸν οὐρανό. Εἶχε μιὰ παράξενη ἐπιμονὴ στὸ βλέμμα του καὶ ἕνα παράξενο χαμόγελο πλανιόταν στὰ χείλη του.

—Ἴσως μπορεῖ νὰ ξαναγίνῃ, σκεπτόταν. Ἴσως, μόλο ποὺ ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε πάνω ἀπὸ τριάντα χρόνια. Ἴσως ν' ἀξιωθῶ νὰ ἰδῶ κι' ἐγὼ τὸ ἀστέρι καὶ ν' ἀκούσω τὸ τραγούδι τῶν ἀγγέλων.

Τὸ φεγγάρι στὸν ἐπουράνιο δρόμο του σκεπάστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ ἕνα σύννεφο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκοτείνιασε ὁ κόσμος. Τὸ ἀγόρι ἀναστέναξε καὶ κατέβασε τὰ μάτια του.

— Δὲν γίνεται, μουρμούρισε. δὲν γίνεται. Μόλο ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἐκείνη ἡμέρα, δὲν θὰ φανῇ ἄπόψε τ' ἄστρο οὔτε οἱ ἄγγελοι θὰ ξανατραγουδήσουν.

Ἡ ἴδια ἐκείνη μέρα! Πόσες φορὲς τὸ ἀγόρι δὲν εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸ θαῦμα ποὺ εἶχε γίνει τώρα καὶ τόσα χρόνια. Ὁ πατέρας του ἦταν κι' ἐκεῖνος τότε ἕνα ἀγοράκι—ἀπὸ πιὸ μικρὸς ἀπ' ὅλους τοὺς βοσκοὺς—ἐκείνη τὴ νυχτιὰ ποὺ κατέβηκαν οἱ ἄγγελοι τραγουδώντας καὶ ποὺ ἕνα λαμπρὸ ἄστρο πρόβαλε πάνω ἀπὸ τὴν ἥσυχη Βηθλεέμ. Καὶ ὁ πατέρας του εἶχε ἀκολουθήσει τ' ἄστρο, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους βοσκούς, καὶ πῆγε μαζί τους ὥς τὸν σταῦλο. Καθὼς χώθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ στενὴ πορτούλα, εἶχε ἰδεῖ μιὰ γυναίκα μ' ἕνα νεογέννητο μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της.

Ὡστόσο — ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ εἶχε διηγηθῆ τόσες φορὲς τὴν ἱστορία, ὥστε ἡ οἰκογένειά του καὶ οἱ γείτονες τὴν εἶχαν μάθει κι' ἀπέξω—ὡστόσο, δὲν ἦταν σὰν ὅλες τὶς γυναῖκες. Τὸ πρόσωπό της ἦταν τόσο φωτεινὸ καὶ τὸ χαμόγελό της ἦταν τόσο τρυφερό, ὥστε καὶ τὰ πρόβατα τὰ ἴδια τὄνοιωσαν καὶ πῆγαν κοντά της καὶ γονάτισαν.

Δὲν ἦταν ἡ ὀμορφιά της ποὺ σὲ μάγευε, μόλο ποὺ ἦταν ὄμορφη. Ἦταν ποὺ εἶχε μιὰ λάμψη ἀπόκοσμη...

— Καὶ τὸ μωρό, πατέρα; τὸν ἔκοβε πάντα ἐδῶ ὁ μικρός. Πῶς ἦταν τὸ μωρό;

— Τὸ μωρό, ἔλεγε ὁ πατέρας καὶ ἡ φωνή του γινόταν ἐδῶ πιὸ ζωηρή, τὸ μωρὸ ἦταν ἀλλοιώτικο ἀπ' τ' ἄλ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ

ΦΥΓΗ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

Ἔργο τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου Perruzzi

λα παιδιά, ὅπως ἡ μητέρα του ἦταν ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες. Ἦταν μόλις μιὰ ὥρα γεννημένο, ὅταν τὸ πρωτοεῖδα κι' ὅμως τὰ μάτια του φαίνονταν γεμάτα γνώση — ἔτσι ἦταν, μὴ γελᾶτε—καὶ τὰ μικροσκοπικά χεράκια του φαίνονταν γεμάτα δύναμη. Δίχως νὰ τὸ καλοκαταλάβω βρέθηκα γονατιστός, ὅπως γονάτισαν τὰ πρόβατα, τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὸ πρόσωπό μου καί, μ' ὅλο ποὺ ἤμουν μεγάλο παιδί πιά, δὲν ἔνοιωθα καμμιὰ ντροπὴ ποὺ ἔκλαιγα».

Στὸ ἀγόρι ποὺ καθόταν ὁλομόναχο ἐπάνω στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πατέρα του ἀντηχοῦσαν ἀκόμη στ' αὐτιά του. Τοῦ φαινόταν σὰν ν' ἄκουγε τὸν πατέρα του νὰ τοῦ διηγεῖται τὴ θαυμαστὴ ἱστορία γιὰ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο καὶ γιὰ τοὺς σοφοὺς μάγους ποὺ εἶχαν ἔρθει ὥς τὸ σταῦλο, ἀκολουθώντας καὶ αὐτοὶ τὸ δρόμο ποὺ τοὺς εἶχε δείξει τ' ἄστρο. Εἶχαν ἔρθει καὶ τοῦ εἶχαν φέρει δῶρα ποὺ γι' αὐτὰ μιλοῦσε πολὺν καιρὸ ὕστερα ὅλο τὸ χωριό. Πολλὲς φορὲς τὸ ἀγοράκι εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸ χρυσάφι, τὸ λιβάνι καὶ τὴ σμύρνα. Πολλὲς φορὲς εἶχε ἀνατριχιάσει ἀκούγοντας γιὰ τὸν σκληρόκαρδο βασιλιὰ ποὺ εἶχε προστάξει νὰ σφάξουν ὅλα τ' ἀρσενικὰ παιδιά.

«Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς νομίζαμε, ἔλεγε στὸ τέλος ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ, πὼς τὸ παιδὶ εἶχε βρεθῆ κι' εἶχε σφαχτεῖ ἀπ' τὸν Ἡρώδη. Μόλις ὅμως εἶχαν περάσει καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια κι' ἔφθασε ὥς τ' αὐτιά μας τὸ ἄκουσμα γιὰ ἕνα παιδὶ ποὺ μέσα στὸ Ναό, στὰ Ἱεροσόλυμα, ἐξήγησε τὸ Νόμο μέσα σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ σοφοὺς δασκάλους. Καὶ λίγα χρόνια ἀργότερα ἐμάθαμε πὼς τὸ ἴδιο αὐτὸ παιδὶ μεγαλώνοντας εἶχε μαζέψει μερικοὺς ἀνθρώπους δικούς του καὶ μ' αὐτοὺς ἐγύριζε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, κηρύσσοντας, διδάσκοντας καὶ βοηθώντας ὅσους ἔχουν ἀνάγκη. Καί—ἐδῶ ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ χαμήλωνε τὴ φωνή του—εἶναι μερικοὶ ποὺ λένε πὼς εἶναι ὁ Μεσσίας, καὶ ὄχι μόνο θὰ σώσῃ τὸ λαό, ἀλλὰ κατορθώνει θαυμαστὰ πράγματα: γιατρεύει τοὺς τυφλοὺς καὶ τοὺς λεπροὺς καὶ ἀνασταίνει καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκόμη.

— Θἄθελα νὰ τὸν συναντοῦσα, τὸν ἔκοβε ἐδῶ τὸ ἀγόρι. Θἄθελα νὰ μποροῦσε νὰ μοῦ βγάλῃ τὴν καμπούρα ἀπὸ τὴ ράχη μου καὶ νὰ μὲ κάνῃ ὁλότσιον καὶ γερὸν ὅπως τ' ἄλλα τὰ παιδιά.

Βάζοντας τὸ χέρι στὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ της, ἡ μητέρα τοῦ ἀγοριοῦ τὸν ἔκανε νὰ σωπάσῃ.

—Ὅ,τι μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς πρέπει νὰ τὸ ὑπομένουμε, τοῦ ἔλεγε. Ἔτσι γεννήθηκες, παιδί μου. Καλύτερα εἶναι, ἔκανε τώρα γυρίζοντας στὸν ἄντρα της, ν' ἀλλάξουμε ὁμιλία.

Ἔτσι ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ ἔπαυε νὰ μιλάῃ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ἄρχιζε νὰ συζητῇ γιὰ τ' ἀμπέλια του καὶ γιὰ τὰ κοπάδια του καὶ γιὰ τὰ γεννήματά του. Μπορεῖ κανεὶς ἀπ' τοὺς λεγεωναρίους τοῦ Καίσαρα νὰ στεκόταν ἀπέξω καὶ ν' ἄκουγε.

Ἄρχισε νὰ πέφτῃ κρύο στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Ὁ μικρὸς τύλιξε πιὸ σφιχτὰ τὸ σάλι ἐπάνω στὸ κορμί του καὶ πεθύμησε νὰ μὴν ἦταν βοσκός.

Οἱ βοσκοὶ ζοῦν πολὺ μοναχικὴ ζωή. Μὰ τί παραπάνω ἤθελε νὰ γίνῃ ἕνα σακατεμμένο πλάσμα σὰν κι' αὐτόν; Ἕνας φτωχὸς σακάτης, ποὺ οὔτε καμμιὰ βαρειὰ δουλειὰ ἦταν ἄξιος νὰ βγάλῃ πέρα, οὔτε κανένα ἄλλο χάρισμα εἶχε.

Τὸ ἀγοράκι ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ σηκώνοντας τὸ κεφάλι του κοίταξε τὸν οὐρανό. Ἀπὸ τὴ θέση τοῦ φεγγαριοῦ λογάριασε πὼς θὰ ἦταν μεσάνυχτα. Χρειάζονταν ἀκόμη ὧρες πολλὲς ὥσπου νὰ ἔρθῃ κάποιος ἄλλος νὰ πάρῃ τὴ θέση του. Ὡστόσο, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ καλαθάκι του καὶ νὰ ἰδῇ τί τοῦ εἶχε ἑτοιμάσει ἡ μητέρα του γιὰ νὰ φάῃ.

Καθὼς τὸ ἄνοιγε ἀναρωτιόταν τί ἄραγε τοῦ εἶχε βάλει μέσα ἡ μητέρα του. Καὶ μὲ μεγάλη χαρά του βρῆκε ἕνα φλασκὶ κατσικίσιο γάλα, ἕνα ὁλόκληρο σχεδὸν καρβελάκι ξεροψημένο σταρένιο ψωμὶ καὶ λίγο τυρί. Καὶ παραμέσα σῦκα ξερὰ καὶ χουρμάδες. Παραπέρα ὅμως, διπλωμένο χῶρια ἦταν κάτι ἄλλο: μιὰ πήττα, καμωμένη μὲ αὐγὰ καὶ μέλι καὶ βούτυρο, ποὺ καθὼς ἄνοιξε τὴν πετσέτα καὶ τὴν εἶδε, τὸν γέμισε χαρά.

Περίμενε, νὰ βρῇ τὸ γάλα καὶ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρί. Περίμενε ἀκόμη καὶ τὰ σῦκα καὶ τοὺς χουρμάδες. Μὰ ἡ πηττοῦλα ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ ἔκπληξη. Μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες εὐχάριστες ἐκπλήξεις ποὺ ἔκοβαν τὴ μονότονη ζωή του.

Ἔβγαλε μὲ προσοχὴ τὸ φλασκὶ μὲ τὸ γάλα, τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρί, ἁπλωσε χάμω τὴν πετσέτα ὅπου τοῦ εἶχε τυλίξει τὸ φαΐ του ἡ μητέρα του καὶ τὰ τοποθέτησε. Τὴν πήττα ὅμως δὲν τὴν ἔβγαλε. Τὴν ἄφησε διπλωμένη μὲς στὸ βάθος τοῦ καλαθιοῦ, γιὰ νὰ μὴν τυχὸν τὴν κυρεύσῃ ὁ πειρασμὸς καὶ τὴν φάῃ πρὶν ἀπὸ τ' ἄλλα.

— Τί ὡραῖο εἶναι νὰ πεινάῃ κανείς, εἶπε δυνατά, μιλώντας στὸν ἑαυτό του. Νὰ πεινάῃ καὶ νὰ ἔχῃ νὰ φάῃ!

Ἀπὸ κάπου πίσω του μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε. Δὲν ἦταν δυνατή, ἀλλὰ ἀντηχοῦσε ὡς κάτω στὴν πλαγιά.

—Ἀλήθεια, εἶπε· εἶναι καλὸ νὰ πεινάῃ κανείς καὶ νὰ ἔχῃ νὰ φάῃ!

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Οἱ Ἄγγελοι ψάλλουν στοὺς οὐράνιους τόπους,
σὲ μυστικὴ γιορτή:
—«Δόξα στὸ Θεὸ κι' εἰρήνη στοὺς ἀνθρώπους,
σὲ ὅλη τὴ γῆ!».—

Κι' ἡ Πλάση καρτερεῖ κι' ἀναγαλλιάζει
στὴ νυχτοσιγαλιά...
Σὰν ἀπόκοσμο μήνυμα ταράζει
τὴν ἐρημιά.

Κι' ἡ Πίστη στὶς ψυχὲς σὰν ἄστρο λάμπει
στὴ νύχτα τῆς ζωῆς...
καὶ φύσημα ζεστὸ νοιώθουν οἱ κάμποι
θεϊκῆς πνοῆς.

Τὸ βόδι σκυφτοκέφαλο μουγκρίζει
κλεισμένο στὸ παχνί,
σὰν νὰ λέῃ:—«Τώρα ποιὸς σὲ χουχουλίζει,
φτωχὸ παιδί;».—

Τέτοιαν ὥρα ποὺ ὁ Λυτρωτὴς γεννιέται
κι' ἀνοίγουν οἱ οὐρανοί,
ὁ βοσκὸς στὸ μαντρί του συλλογιέται
μὲ ἀθῶα ψυχή:

—«Χριστέ, θεῖο βρέφος, πρέπει νἄρθῃς πάλι
τώρα, σὰν μιὰ φορά,
νὰ φέρῃς μιὰν ἀγάπη πλιὸ μεγάλη,
μιὰ νέα χαρά!».—

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝ' ΑΡΧΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑΚΙ

Ἀγαπητοί μου,

Οἱ ἀρχαῖοι ἔγραφαν σὲ φύλλα παπύρου: συγγράμματα, ἔγγραφα, γράμματα, τὰ πάντα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παπύρους αὐτοὺς ἔχουν διασωθεῖ καὶ βρίσκουνται σὲ βιβλιοθῆκες ἢ μουσεῖα. Κι' οἱ σοφοί, οἱ φιλόλογοι, οἱ καλαιογράφοι, οἱ «παπυρολόγοι», προσπαθοῦν νὰ τοὺς διαβάζουν — μὲ πολλοὺς κόπους, ἐννοεῖται, γιατὶ οἱ περισσότεροι εἶναι φθαρμένοι ἀπὸ τὸν καιρὸ καὶ δυσανάγνωστοι. Ἀλλὰ πόσο πλούσια ἀνταμείβονται αὐτοὶ οἱ κόποι! Πόσα ἀρχαῖα ἀριστουργήματα τὰ ξέρουμε μόνο ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ βρεθοῦν ἀντίγραφά τους σὲ παπύρους! Καὶ πόσα μάθαμε γιὰ τὴ δημόσια καὶ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν παλιῶν ἐκείνων καιρῶν, καὶ γιὰ τὴ γλῶσσα ἀκόμα διαφόρων περιόδων, ἀπὸ ἔγγραφα καὶ γράμματα σὲ παπύρους!

Τελευταῖα ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τύπωσε σ' ἕνα χοντρὸ καὶ μεγάλο βιβλίο μιὰ πολύτιμη ἐργασία τοῦ κ. Γεωργίου Πετροπούλου. Ὁ παπυρολόγος αὐτὸς μελέτησε, διάβασε, σχολίασε τοὺς παπύρους ποὺ κατέχει ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία. Εἶναι καμμιὰ ἑβδομηνταριὰ καὶ βρέθηκαν ὅλοι στὸ Φαγιοῦμ τῆς Αἰγύπτου. Ἐκεῖ τοὺς ἀγόρασε κάποιος Ἕλληνας ἀπὸ χωρικοὺς καὶ τοὺς ἐχάρισε σ' ἄλλον ποὺ τοὺς ἐχάρισε κι' αὐτὸς στὴν Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία. Διαφόρων ἐποχῶν — ἀπὸ τὸν Γ' πρὸ Χριστοῦ ὥς τὸν Γ' μετὰ Χριστόν αἰῶνα—εἶναι κυρίως ἔγγραφα καὶ γράμματα, περίεργα τὰ περισσότερα κι' ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις διδακτικά. Κι' ἀνάμεσα στὰ γράμματα, ὑπάρχει κι' ἕνα μικρὸ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ξεχωριστά. Γιατ' εἶναι γραμμένο ἀπὸ δυὸ μεγάλα κάπως κορίτσια σὲ δυὸ μικρότερα—αἰγυπτιοπούλες τῆς ἐποχῆς τῶν Πτολεμαίων, τοῦ 250 νὰ ποῦμε πρὸ Χριστοῦ. Ἰδοὺ τὸ ἱστορικό: Ἡ Ἀπολλωνία κι' ἡ Εὔπους, τὰ μεγάλα κορίτσια — 17-18 χρονῶν — μὲ τὴν ἄρρωστη μητέρα τους, πῆγαν σὲ κάποια πόλη—ἢ σὲ κάποια ἐξοχή—ἀφήνοντας στὴν πατρίδα τους, στὸ πατρικό τους σπίτι, τὶς μικρότερες ἀδελφές τους Ράσιον καὶ Δημάριον —14-15 χρονῶν—(τὰ ὀνόματα τῶν μικρῶν κοριτσιῶν ἦταν τότε ὀδέτερα ὅπως καὶ σήμερα στὰ νησιά μας, τὸ Μαρουδιό, τὸ Ἀγνιὸ) καὶ τὰ πολὺ πιὸ μικρά τους ἀδελφάκια Τιτόαν καὶ Σφαῖρον. Μιὰ μέρα, οἱ μεγάλες παίρνουν πέννα καὶ χαρτὶ (πάπυρο) καὶ γράφουν στὶς μικρότερες τὰ κόλουθα:

«Ἀπολλωνία καὶ Εὔπους, Ρασίῳ καὶ Δημαρίῳ ταῖς ἀδελφαῖς, χαίρειν. Εἰ ἔρρωσθε εὖ, ἐρρώμεθα δὲ καὶ αὐταί. Καλῶς δὲ ποιήσεις τοῖς ἱεροῖς λύχνον ἅπτουσα καὶ ἐκτινάσσουσα τὰ προσκεφάλαια. Φιλομάθει δὲ καὶ μὴ λυποῦ περὶ τῆς μητρός, ἤδη γὰρ κομψῶς ἔχει. Προσδέχεσθε δὲ ἡμᾶς. Ἔρρωσθε.—Καὶ μὴ παίζε ἐν τῇ αὐλῇ, ἀλλὰ ἔσω εὐτάκτει· ἐπιμέλου δὲ Τιτόας καὶ Σφαίρου».

Ἢ ὅπως θἄγραφαν σήμερα:

«Ἡ Ἀπολλωνία κι' ἡ Εὔπους στὸ Ράσιο καὶ τὸ Δημάριο, τὶς ἀδελφές τους, χαιρετίσματα. Εὐχόμαστε νὰ εἶσθε καλὰ ὅπως καὶ ἐμεῖς ὑγιαίνουμε. Καλὰ θὰ κάνῃς νἀνάβῃς στὸ εἰκονοστάσι τὸ καντήλι καὶ νὰ τινάζῃς καλὰ τὰ μαξιλάρια. Διάβαζε τὰ μαθήματά σου καὶ μὴν ἀνησυχῇς γιὰ τὴ μητέρα, γιατὶ τώρα εἶναι καλά. Καὶ νὰ μᾶς περιμένετε. Γειά σας. — Καὶ νὰ μὴν παίζῃς ἔξω στὴν αὐλή, ἀλλὰ μέσα νὰ κάθεσαι φρόνιμα· καὶ νὰ προσέχῃς τὴν Τιτόα καὶ τὸ Σφαῖρο».

Καθὼς βλέπετε, οἱ μεγάλες ἀδελφὲς ἀπευθύνουνται πότε καὶ στὶς δυὸ μικρότερες, πότε στὴ μιά — καὶ βέβαια τὸ Ράσιον, τὴ μεγαλύτερη. Ὁ πάπυρος, 16×13 ἑκατοστά, διατηρεῖται καλὰ καὶ, καθὼς σημειώνει ὁ κ. Πετρόπουλος, ὁ γραφικὸς χαρακτήρας εἶναι «ἐπιτετηδευμένος καὶ προσεκτικός», καὶ πλησιάζει τὴ γραφὴ «τῶν βιβλίων» κι' ὄχι τὴ λαϊκή. Ποὺ θὰ πῇ πὼς τὰ μεγάλα ἐκεῖνα κορίτσια ἦταν γραμματισμένα. Γι' αὐτὸ καὶ κανένα ὀρθογραφικὸ λάθος δὲν ὑπάρχει στὸ γραμματάκι τους, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα «φιλομάθι» καὶ ἕνα «ἔχι», ἀπροσεξίες βέβαια, μὰ ποὺ κι' αὐτὲς μᾶς δείχνουν πὼς καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅπως καὶ σήμερα, τὸ *ει* προφερόταν σὰ *ι* μονάχο. Στὴ συλλογὴ ὑπάρχει κι' ἕνα γράμμα ἀγοριοῦ πρὸς τὸν πατέρα του. Λοιπόν, τέτοια ἀγραμματοσύνη—σημειώνει ὁ κ. Πετρόπουλος—δέρνει τὸ ἀγόρι αὐτό, ὥστε τὸ γράμμα του καταντᾷ ἀδιάβαστο! Μήπως πρέπει νὰ συμπεράνουμε πὼς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν «ἐφιλομάθουν» καὶ μάθαιναν καλύτερα γράμματα ἀπὸ τἀγόρια ποὺ τἀπασχολοῦσε μόνο τὸ γυμναστήριο;

Κι' ἕνα γλωσσικὸ ἀπρόοπτο: Τὸ *κομψῶς* στὴν ἀρχαιότητα εἶχε τὴν ἴδια ἀπάνω-κάτω σημασία ποὺ ἔχει καὶ σήμερα. Ἀλλὰ νὰ ποὺ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦσαν ἡ Ἀπολλωνία κι' οἱ ἀδελφές της, κατάντησε νὰ σημαίνῃ καλῶς. «Κομψῶς ἔχει=καλῶς ἔχει. ὑγιαίνει». Κι' ἐγὼ λοιπὸν σᾶς εὔχομαι νὰ γιορτάσετε μεθαύριο τὰ Χριστούγεννα... κομψῶς ἔχοντες, καὶ

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ Σ^ΙΑ

4.

—Ἐγὼ τώρα ἔχω νὰ σιδερώσω, εἶπε ἡ Λιλή. Εἶναι κάτι μαντηλάκια, κάτι πετσετάκια καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα, ποὺ ἡ μαμμὰ θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ τὰ βρῇ σιδερωμένα.

— Μὰ ξέρῃς νὰ σιδερώνῃς; ρώτησε ὁ Παυλῆς.

—Ὤ, λαμπρά! Ἔχουμε κι' ἠλεκτρικὸ σίδερο κι' εἶναι πολὺ εὔκολο. Ἐσὺ στάσου νὰ μὲ βλέπῃς. Δὲν θἀργήσω κιόλα.

Μιλώντας ἔτσι, ἡ Λιλὴ πῆρε τὸ μπογαλάκι μὲ τὰ πλυμένα, τὸ ἄνοιξε πάνω στὸ τραπέζι τοῦ σιδερώματος, ἔβαλε τὴν πρίζα στὸ σίδερο κι' ἄρχισε νὰ βρέχῃ ἕνα-ἕνα κομ-

μάτι καὶ νὰ τὸ σιδερώνῃ. Τί ὥραῖα ποὺ ἔκανε κι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἡ μικρὴ νοικοκυρούλα! Ὁ Παυλῆς στεκόταν καὶ τὴν ἔβλεπε μὲ θαυμασμό. Μὰ καὶ τὰ σκυλάκια κάθουνταν φρόνιμα— πῶς τὄπαθαν!—καὶ παρακολουθοῦσαν τὸ σιδέρωμα χωρὶς νὰ κάνουν τὰ δικά τους.

Μόνο στὸ τέλος, σὰ νὰ βαρέθηκαν, ἄρχισαν πάλι νὰ γαυγίζουν, νὰ γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, νἀνεβαίνουν στὸ τραπέζι, νὰ δαγκάνουν τὰ ροῦχα ἢ νὰ τὰ ρίχνουν κάτω γιὰ νὰ παίζουν.

— Ρὶκ καὶ Ράκ, ἡσυχία! τοὺς φώναζαν τὰ παιδιά.

— Γάβ! γάβ! γάβ! ἀπαντοῦσαν τὰ τρελλὰ σκυλάκια.

Εὐτυχῶς ὁ Παυλῆς, ποὺ ἦταν ἐλεύθερος, τὰ ἐμπόδισε, τὰ συγκρατοῦσε, καὶ τὸ σιδέρωμα τελείωσε α ἰ σ ί ω ς — ἔκτὸς ἀπὸ μιὰ καψιὰ ποὺ ἔκαμε ἡ Λιλὴ σὲ μιὰ μαξιλαροθήκη.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

«Γιάννη παιδί μου, νὰ προσέχῃς τ' ἀδελφάκια σου. Δὲν ἔχουν ἄλλον στὸν κόσμο, Γιάννη μου, τὰ καϋμένα. Σὺ νὰ γίνῃς πατέρας τους καὶ νὰ μὴν τὰ παρατήσῃς ποτέ. Κοίταξε νὰ κατορθώσῃς καὶ νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὸ θειό σου τὸν Θωμᾶ στὸ Ἀλγέρι. Δὲν εἶναι πλούσιος ἀλλὰ εἶναι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Αὐτὸς θὰ σᾶς περιμαζέψῃ καὶ θὰ σᾶς βοηθήσῃ. Τοῦ λὲς κι' ἀπὸ μένα ὅτι τὴν ὥρα ποὺ πέθαινα ἄφησα σ' αὐτὸν τὰ ὀρφανὰ τοῦ δυστυχισμένου τοῦ ἀδελφοῦ του».

Ὁ δήμαρχος ἐφρόντισε πάλι τὰ ὀρφανὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φύγουν. Μαζὺ μὲ τἄλλα τὰ ἐβεβαίωσε ὅτι ἡ κυβέρνηση βγάζει δωρεὰν εἰσιτήρια σ' ὅσους θέλουν νὰ φύγουν γιὰ τὸ Ἀλγέρι.

—Ἀλλά, ἐξακολούθησε ὁ Γιάννης, ὅταν σήμερα τὸ πρωΐ ἤλθαμε ὧδε καὶ πήγα στὴν Νομαρχία νὰ ζητήσω εἰσιτήριο, μᾶς εἶπαν ὅτι εἴμαστε πολὺ μικρὰ καὶ δὲν μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν. Γιὰ καλή μας τύχη κάποιος εὐσπλαχνικὸς κύριος μᾶς λυπήθηκε καὶ μᾶς ὑποσχέθηκε νὰ μᾶς βοηθήσῃ αὐτός.

Τὰ δυὸ μικρὰ ἀκούγοντας τὸν Γιάννη νὰ διηγιέται τὸν θάνατο τῆς μητέρας τους ἄρχισαν νὰ κλαῖν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ πλοίαρχος εἶχε πολὺ συγκινηθῆ καὶ εἶπε στὰ παιδιά.

—Ἐ! γιὰ νὰ σᾶς πῶ, παιδιά μου, μὴ κλαῖτε. Ἡ συμφορά σας εἶναι ἀλήθεια μεγάλη καὶ τὰ βάσανά σας πολλά, ἀλλὰ πολλὰ παιδάκια τράβηξαν βάσανα καὶ δυστυχίες. Ἐγὼ ποὺ σᾶς μιλῶ δὲν ἤμουν καλύτερα στὴν ἡλικία σας. Ὄχι μόνον εἶχα μείνει πεντάρφανος, ἀλλὰ δὲν εἶχα καὶ ἀδέλφια γιὰ νὰ τὰ προσέχω καὶ νὰ τ' ἀγαπῶ, Γιάννη μου. Καὶ τὸ χειρότερο, δὲν ἤξερα οὔτε γράμματα καὶ ἤμουν ἕνα κακόπαιδο! Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ! Καὶ μολοντοῦτο εἶμαι σήμερα πλοίαρχος τῆς «Γαβριέλλας»! Ἐγὼ ὅμως ξέρω τί τράβηξα γιὰ νὰ φθάσω ἐδῶ ποὺ ἔφτασα. Πόσες φορὲς δὲν ἔφαγα ψωμὶ καὶ κρεμμύδι καὶ πόσες φορὲς δὲν κοιμήθηκα νηστικός. Ἀλλ' ἂς εἶναι, αὐτὰ τώρα πέρασαν. Δὲν μοῦ λὲς ὅμως, Γιάννη μου, ξέρεις τί κάνει ὁ θεῖος σου στὸ Ἀλγέρι;

Γιάννη, παιδί μου, νὰ προσέχῃς τ' ἀδερφάκια σου!
(Σελ. 32, στ. α')

—Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης. Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ἦταν στὸ σύνταγμα, ἀλλ' ἀπὸ τότε θὰ ἀφέθηκε πιστεύω.

— Συμφορά! Δὲν θὰ εἶναι λοιπὸν ἑκατομμυριοῦχος. Τὸ καλὸ εἶναι πῶς στὸ Ἀλγέρι τὰ πράμματα δὲν εἶναι ἀκριβά. Εἶναι λαμπρὸς τόπος, μονάχα ποὺ δὲν ἔχει λιμάνια. Καὶ δὲν μοῦ λὲς πότε σκοπεύετε νὰ φύγετε;

—Ἐμεῖς θέλαμε ἂν μποροῦσαμε νὰ φεύγαμε καὶ σήμερα, ἀλλὰ στὴ Νομαρχία μᾶς εἶπαν πῶς τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο εὔκολο.

— Καλὸ ξημέρωμα! Ἂν κάθεσαι, παιδάκι μου, ν' ἀκοῦς αὐτοὺς τοὺς γραφειάδες τὰ προκόψαμε, μὰ τὴν ἀλήθεια. Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, τί πρέπει νὰ κάνετε. Δὲν τὸ λέω γιὰ νὰ καυχηθῶ ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε πῶς ἐδῶ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει τὸν πλοίαρχο Γαστάλδη. Ὅλοι οἱ πλοίαρχοι εἶναι ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, φίλοι μου. Λοιπὸν θὰ εἶναι ἁμαρτία, θὰ πρέπῃ νὰ γίνῃ χαλασμὸς κόσμου, ἂν δὲν βρεθῇ καμμιὰ ἀτμοπλοϊκὴ ἑταιρεία νὰ σᾶς πάρῃ καὶ τὰ τρία καὶ νὰ σᾶς βγάλῃ στὸ Ἀλγέρι, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ γι' ἀγάπη τοῦ Καπετὰν Γαστάλδη. Ὥστε, παιδί μου, μπορεῖς νὰ εἶσαι ἀπὸ σήμερα ἥσυχος ὅτι αὔριο, τὸ πολὺ μεθαύριο θὰ μπορέσετε νὰ μπαρκάρετε. Γιὰ τὴν ὥρα θὰ σᾶς κρατήσω ἐδῶ καὶ θὰ σᾶς δώσω μάλιστα τὶς δυὸ μικρὲς καμπίνες τῶν ἐπιβατῶν, ὅπσια θέλετε. Μείνετε τὸ λοιπόν.

— Ὦ! κύριε πλοίαρχε, εἶπε ὁ Γιάννης ὅλος συγκίνηση, εἶσθε ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ εἴμαστε πολὺ τυχεροὶ ποὺ σᾶς ἀπαντήσαμε σήμερα.

—Θέλεις νὰ πῇς ὅτι ἐγὼ πρέπει ν' ἀνάψω λαμπάδα ἴσαμε τὸ μπόϊ μου ποὺ σᾶς ἀπάντησα σήμερα. Φαντάσου ἂν τὸ πορτοφόλι μου δὲν ἔπεφτε στὰ χέρια σου, ἀλλὰ στὰ χέρια, ὁ Θεὸς ξέρει, τίνος λωποδύτη. Τί θὰ ἐπάθαινα, συφορά μου! τί προσβολὴ θὰ ἔπαιρνα. Δὲν ξέρεις, παιδί μου, τὸ συλλογίζομαι καὶ ἀκόμη σηκώνεται ἡ τρίχα μου. Καὶ γι' αὐτό, καλό μου παιδί, θέλω νὰ βρῶ εὐκαιρία γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω καὶ νὰ σᾶς φανῶ ὠφέλιμος! Ἀλλ' ἂς εἶναι, ἔχουμε καιρὸ νὰ μιλήσουμε γι' ὅλα αὐτά.

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἐφίλησε τὰ τρία παιδιὰ μὲ ἀγάπη καὶ ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἀμέσως παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι τῆς καμπίνας ὁ ναύτης.

— Πήγαινε στὴ στιγμὴ νὰ φορέσῃς τὴν μεγάλη σου στολὴ καὶ νὰ ἔρθῃς ἐδῶ. Γρήγορα ἄκουσες; Σὲ πέντε λεπτὰ νὰ εἶσαι πίσω.

— Στὶς διαταγές σας, πλοίαρχε! εἶπε ὁ ναύτης κι' ἔκανε μεταβολή.

Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἀκριβῶς ἤτανε πίσω ὅμορφος, ὅμορφος, μεγαλόπρεπος καὶ καμαρωμένος.

— Νὰ πάρῃς μαζύ σου αὐτὰ τὰ τρία παιδάκια καὶ νὰ τὰ πᾶς στὸν ράφτη μου νὰ τὰ ντύσῃ.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της καὶ βλέποντάς τους κανεὶς τόσο σφιχτὰ ἀγκαλιασμένους θὰ σκεπτόταν πῶς δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ξεχωρίσουν ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον.

Ὅταν τὸ ἁμάξι ποὺ εἶχε φέρει τὸ λοχαγὸ ξεκίνησε, ἡ Σάρα καθισμένη χάμω, μπρὸς στὴν μπαλκονόπορτα, μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὰ χέρια της, τὸ παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια, ὥσπου ἔστριψε τὴ γωνιὰ τῆς πλατείας.

Ἡ Ἔμιλυ βρισκόταν καθισμένη δίπλα της καὶ ἡ Σάρα τῆς ἔριχνε πότε-πότε μιὰ ματιά. Ὅταν ἡ μὶς Μιντσὶν ἔστειλε τὴν ἀδελφή της γιὰ νὰ ἴδῃ τί κάνει ἡ μικρή, ἡ μὶς Ἀμέλια βρῆκε τὴν πόρτα κλειδωμένη.

— Τὴν ἐκλείδωσα, ἐξήγησε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνίτσα εὐγενικὴ ἀλλὰ κάπως ἀλλοιωμένη. Θέλω νὰ μείνω ἐντελῶς μόνη μου, σᾶς παρακαλῶ.

Ἡ μὶς Ἀμέλια ἦταν μιὰ γυναικούλα κοντὴ καὶ ὁλοστρόγγυλη ποὺ ἔνοιωθε ἀπεριόριστο θαυμασμὸ γιὰ τὴν μεγάλη της ἀδελφὴ ἀλλὰ καὶ κάποιον φόβο. Εἶχε καλύτερη καρδιὰ ἀπὸ τὴν μὶς Μιντσὶν ἀλλὰ τὴν ὑπάκουε τυφλὰ σὲ ὅλα καὶ τίποτε στὸν κόσμο δὲν θὰ τὴν ἔκανε νὰ παραβῇ μιὰ διαταγή της. Κατέβηκε λοιπὸν πολὺ ταραγμένη.

— Ποτέ μου δὲν ξαναεῖδα πιὸ παράξενο κορίτσι, εἶπε στὴν ἀδερφή της. Φαντάσου ὅτι ἔχει κλείσει τὴν πόρτα της μὲ τὸ κλειδὶ καὶ δὲν ἀκούγεται διόλου ἀπομέσα.

—Καλύτερο εἶναι αὐτὸ παρὰ ἂν ἔδαζε τὶς φωνὲς καὶ χτυποῦσε τὰ πόδια της, ὅπως τόσες ἄλλες, εἶπε ἡ μὶς Μιντσίν. Ἐγὼ περίμενα, ἔτσι χαϊδεμένη ὅπως εἶναι, νὰ σηκώσῃ ὁλόκληρο τὸ σπίτι στὸ ποδάρι. Γιατὶ πιὸ παραχαϊδεμένο παιδὶ ἀπ' αὐτὴν δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο.

—Ἄνοιξα τὶς βαλίτσες της καὶ συγύρισα τὰ πράγματά της, εἶπε ἡ μὶς Ἀμέλια. Δὲν ἔχω ξαναΐδεῖ ποτὲ μου τέτοιο πρᾶγμα! : πανωφόρια γαρνιρισμένα μὲ ἐρμίνα, ὅλα τὰ ἀσπρόρρουχά της μὲ ἀληθινὲς δαντέλλες. Ἀπὸ τὰ φορέματά της εἶδες μερικά; Πῶς σοῦ φάνηκαν;

—Ἐγὼ βρίσκω πῶς ὅλα αὐτὰ εἶναι γελοῖα! τὴν ἔκοψε ξερὰ ἡ μὶς Μιντσίν. Ὡστόσο θὰ κάνουν πολλὴ φιγούρα τὴν Κυριακὴ ποὺ θὰ πηγαίνουν ὅλα τὰ κορίτσια στὴν ἐκκλησία καὶ ἡ Σάρα θὰ περπατάῃ μπροστά. Στ' ἀλήθεια τὴν ἔντυσαν σὰν νὰ ἦταν καμμιὰ μικρὴ πριγκήπισσα.

Ἐπάνω στὴν κάμαρά της ποὺ εἶχε κλείσει μὲ τὸ κλειδί, ἡ Σάρα καὶ ἡ Ἔμιλυ καθισμένες χάμω, κοίταζαν ἀκόμα τὴ γωνιὰ τῆς πλατείας ἀπ' ὅπου εἶχε χαθεῖ ὁ λοχαγός, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἁμαξιοῦ του ἐξακολουθοῦσε νὰ στέλνῃ φιλιὰ μὲ τὸ χέρι του σὰν νὰ μὴν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ σταματήσῃ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί χαριτωμένα γατάκια!
Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τὸ μάθημα τῶν Γαλλικῶν

Ὅταν τὸ ἄλλο πρωΐ ἡ Σάρα μπῆκε μὲς στὴν τάξη ἄπειρα ζευγάρια μάτια, γεμάτα περιέργεια στηλώθηκαν ὀρθάνοιχτα ἐπάνω της. Ὅλες σχεδὸν οἱ μαθήτριες, ἀρχίζοντας ἀπ' τὴ Λαβίνια Τέμπερν ποὺ ἦταν δεκατριῶν ἐτῶν καὶ νόμιζε πῶς ἦταν κιόλας σωστὴ δεσποινίς, ὡς τὴ Λότι Λέφ, τὴ μικρότερη ποὺ ἦταν μόλις τεσσάρων, εἶχαν πληροφορηθεῖ τὸν ἐρχομό της. Ὅλες ἤξεραν πῶς ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς ἡ Σάρα ἦταν τὸ καμάρι καὶ ἡ δόξα τοῦ σχολείου τῆς μὶς Μιντσίν. Μιὰ-δυὸ μάλιστα εἶχαν τὴν τύχη νὰ ἰδοῦν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ Γαλλίδα καμαριέρα, τὴ Μαριέττα ποὺ εἶχε φθάσει τὸ περασμένο βράδυ. Ἡ Λαβίνια ποὺ μὲ χίλιες δυὸ μανοῦβρες εἶχε καταφέρει νὰ περάσῃ μπρὸς ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς Σάρας σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη, εἶδε τὴ Μαριέττα ν' ἀνοίγῃ ἕνα κιβώτιο σταλμένο ἀπὸ κάποιο κατάστημα.

—Ἦταν ὅλο γεμάτο ὡραῖα ἀσπρόρρουχα κι' εἶχαν κάτι ντανταέλλες, μούρλια, ἔλεγε στὴ φίλη της Τζέσση ψιθυριστά, ἐνῶ εἶχε τὸ πρόσωπό της χωμένο μέσα στὴ Γεωγραφία της κι' ἔκανε πῶς μελετοῦσε. Ἄκουσα τὴ μὶς Μιντσὶν νὰ λέῃ στὴν ἀδελφή της πῶς τέτοια λοῦσα δὲν ταίριαζαν σ' ἕνα κορίτσι. Ἡ δική μου ἡ μητέρα λέει πῶς πρέπει νὰ ντύνουν τὰ παιδιὰ ἁπλά. Γιὰ ἰδὲς τὴ Σάρα, τὰ κεντήματα τοῦ μισσφοριοῦ της ξεπερνοῦν τὴν φούστα της.

—Καὶ φοράει καὶ μεταξωτὲς κάλτσες, συμπλήρωσε ἡ Τζέσση, μὲ τὴ μύτη της κι' αὐτὴ χωμένη μὲς στὸν Ἄτλαντά της. Τί μικρούλια ποδαράκια. Δὲν ξαναεῖδα ποτὲ μου τόσο μικρὰ πόδια.

— Μπᾶ, ἔκανε περιφρονητικὰ ἡ Λαβίνια, εἶναι τὸ σχῆμα τῶν παπουτσιῶν της ποὺ τὰ δείχνει ἔτσι. Ἡ μαμὰ λέει πῶς ἕνας καλὸς παπουτσῆς μπορεῖ νὰ δείξῃ μικρὸ καὶ τὸ πιὸ μεγάλο πόδι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΝΕΤΤΟ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἀντιλαλεῖ γλυκόφωνη,μυριόηχη ἡ καμ-
[πάνα
Οἱ ἐκκλησιὲς γεμίζουνε ἀπ' τὴ θεία
[ψαλμουδιά,
Τολύπες στροβιλίζεται τοῦ λιβανιοῦ ἡ
[εὐωδιά!
Δοξολογία ὑπέρκοσμη σ' εὐλογημένη
[μάννα

Γεννιέται τὸ πολύτιμο τοῦ κόσμου ἀ-
[πόψε μάνα
Καὶ πλημμυρίζει μὲ χαρὰ τἀνθρώ-
[που τὴν καρδιά,
«Χριστὸς γεννᾶται!» Ὦ χρανὴ καὶ θαῦ-
[κη βραδυά!
Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὴ χαρὰ ἂς διαλα-
[λῇ ἡ καμπάνα.

Στὴ φάτνη ἀπόψε ταπεινὸς πέρα στὴ
[Βηθλεὲμ
Γεννήθη καὶ μᾶς ἄνοιξε τὶς πύλες τῆς
[Ἐδέμ,
Μᾶς χάρισε αἰωνιότητα, στὸν οὐρανὸ
[μᾶς θέλει

Καὶ μεῖς στὴν τόση χάρη του, μ' εὐχα-
[ριστία θερμὴ
Ἂς κλίνουμε τὰ γόνατα μπροστὰ στὸ
[Λυτρωτὴ
Σὲ Κεῖνον ποὺ δοξάζουνε στὸν οὐρανὸ
[οἱ Ἄγγελοι.

Λευκὴ Καμέλια [Β]

ΠΑΛΙΑ ΒΡΥΣΟΥΛΑ

Μὲ τὰ σημάδια τῆς λησμονιᾶς φανερὰ γύρω σου, στέκεις χωρὶς φωνή, παλιὰ βρυσούλα, ἐσὺ ποὺ κάποτε τραγουδοῦσες μὲ γλυκὲς μελῳδίες ὁλημερίς, οὐ ποὺ δρόσιζες μὲ τὰ κρυσταλλένια νερά σου τόσους κουρασμένους στρατοκόπους. Τυλιγμένη μὲ ξερὰ χόρτα,μοιάζεις τοὺς ξεχασμένους ἐκείνους τάφους ποὺ ποτὲ κανεὶς δὲν ἔρχεται νὰ παράξῃ τὴ σιγή τους.

Ὁ χρόνος στὸ διάβα του σ' ἔντυσε μὲ τὴν ἀνάλαφρη σκόνη καὶ σ' ἀγκάλιασαν τὰ κίτρινα ἀγκάθια, ἐνῶ ἄλλοτε σὲ χάϊδευαν θαλερὰ κατασπάσινα φύλλα καὶ μυρωδᾶτα ἀνθάκια ποὺ τάτρεφες μὲ τὰ γάργαρα νερά σου. Χαρούμενη τότε ἔλεγες τ' ἁρμονικό σου τραγούδι καὶ μελῳδικὰ ἀντηχοῦσαν τὰ λόγια σου μαζὶ μὲ τοῦ νεροῦ τὸ ρυθμό, ἐνῶ τὴ νύχτα οἱ νεράϊδες τοῦ δάσους στὰ κατάλευκα ντυμένες, ἔρχονταν νὰ λουστοῦν στὴ μαρμαρένια γούρα σου ποὺ διψασμένη τώρα στέκεται ἱκετευτικὰ προσμένοντας κάποια σταγόνα νὰ τὴ δροσίσῃ.

Θρηνισμένη ἐκεῖ στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ὑμνοῦσες τὸ Δημιουργό σου, ὥσπου κάποια μέρα—ὤ, ξτί μαύρη ποὺ ἦταν!—ἀντήχησε στὴν ἐρημιὰ παραπονιάρικο σὰν κλάμα τὸ στερνό σου τραγούδι' ἔπαψαν πιὰ τὰ χείλη σου νὰ κελαϊδοῦν, ἔπαψε τὸ καμπυλωμένο τόξο σου νὰ λέῃ τὶς μυστικές του σκέψεις. Ἀπὸ τότε βουβή, χορταριασμένη, τυλιγμένη στὰ κρύα σάβανα τοῦ χρόνου περιμένεις τὸ φίλημα τῆς βροχῆς γιὰ νὰ βρέξῃς τὰ χείλη σου καὶ νὰ θυμηθῇς τὴν περασμένη γλυκειὰ ζωή σου. Ὦ, πῶς σὲ συμπονῶ, παλιὰ βρυσούλα!

Νυχτοτράγουδο [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ο ΚΛΕΦΤΟΓΛΥΚΑΣ

Σκίτσο τοῦ Ραφαὴλ

ΑΓΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἦταν μιὰ σκοτεινή, πλακοστρωμένη ἐκκλησούλα, μικρὴ σὰ φωλιά. Δέκα ἄνθρωποι, δύσκολα θὰ χωροῦσαν μέσα. Βρισκόταν κοντὰ στὸ σχολεῖο καὶ κάθε πρωΐ ποὺ περνοῦσα ἀπὸ κεῖ, ὅταν δὲν μὲ κυνηγοῦσε ἡ βιασύνη, ἔμπαινα μέσα νὰ κάνω ἕνα σταυρό, καὶ πότε-πότε ἄναβα κανένα κεράκι.

Ὅταν εἴχαμε διαγωνισμούς,τοὺς πρώτους τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου, ἡ ἐκκλησούλα γέμιζε ἀπὸ μικρὲς μαθήτριες καὶ φωτιζόταν ἀπὸ κεριά. Κι'ἀντὶ γιὰ ψαλμουδιές, ἀκουγόταν ὁ ψίθυρος τῆς προσευχῆς μας: «Ἄχ, Ἁγία Κυριακή μου, φώτισέ με νὰ γράψω καλά, κάνε νὰ προβιβαστῶ» κι' ἄλλα τέτοια.

Πέρασαν χρόνια, τελείωσα τὸ σχολεῖο καὶ φύγαμε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Μὰ τὴν Ἁγία Κυριακὴ δὲν τὴν ξεχνῶ ποτέ. Καὶ νά, σήμερα τὸ πρωΐ, σὰν εἶδα στὸ ἡμερολόγιο «Κυριακῆς μεγαλομάρτυρος» ἤρθε πάλι στὸ μυαλό μου τὸ μικρό, σκοτεινὸ ἐκκλησιδάκι, ποὺ ἄκουσε τόσες φορὲς τὴν ἀθῶα, παιδιάστικη προσευχή μου.

Νίκη [Β]

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟ

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Σὲ μιὰ κληματαριὰ κάποια ἀλεποῦ
Εἶδε κάτι ὄμορφα σταφύλια κρεμασμένα.
Πηδᾶει νὰ τὰ φτάσῃ... ἀλλὰ ποῦ!
Ὁ κόκος της πηγαίνει στὰ χαμένα.

Ὅταν λοιπὸν κουράστη νὰ πηδᾶ
Κι' εἶδε νὰ σβύνωνται ὅλες της οἱ ἐλ-
[πίδες

Φεύγει, ἐνῶ λέει περιφρονητικά:
«Ποτὲ δὲν εἶδα τέτοιες ἀγουρίδες!»

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας [Α]

ΤΟ ΤΖΑΜΙ ΚΑΙ ΤΟ ΞΥΛΟ

ΜΥΘΟΣ

Τὸ τζάμι ἑνὸς παραθυριοῦ, βλέποντας νὰ πριονίζουν ἕνα ξύλο, εἶπε στὴν κορνίζα του:

— Πόσο κατώτερα εἶσαστε σεῖς τὰ ξύλα! Κοίτα, μ' ἕνα παλιοπρίονο ἐκεῖ σᾶς κάνουν ὅ,τι θέλουνε. Ἐμένα γιὰ νὰ μὲ κόψουν χρειάζεται διαμάντι. Μ' ἔχουν ἀδικήσει ποὺ μ' ἔχουν βάλει μαζὶ μὲ σένα.

Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ τελειώσῃ ἕνας δυνατὸς ἀέρας φύσηξε, τὸ παράθυρο χτύπησε κι' ἔσπασε τὸ τζάμι κι' ἔπεσε κομμάτια κάτου.

— Θἄπρεπε νὰ γελάσω,εἶπε τὸ ξύλο, μὰ νομίζω πὼς καλύτερα εἶναι νὰ σὲ λυπηθῶ. Εἶσαι σκληρό, μὰ δὲν εἶσαι στέρεο. Ἐμένα γιὰ νὰ μὲ σπάσουν θέλουν τσεκούρια ὁλόκληρα, μὰ δὲν στὸ εἶπα πρὶν γιατὶ δὲ μ' ἀρέσει νὰ περφανεύομαι, ἐπειδὴ κι'ἐγὼ ἔχω τὰ ἐλαττώματά μου.

— Τὸ βλέπω πὼς ἔχεις δίκιο, εἶπε τὸ τζάμι· κι' ἐγὼ δὲν ἀξίζω τίποτα, μὲ τὸ παραμικρὸ χτύπημα σπάζω. Μὰ μίλησα χωρὶς νὰ σκεφτῶ, καὶ νὰ ποὺ τιμωρήθηκα.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος βλέπει τὸν σκύλο τοῦ καρβουνιάρη νὰ πίνῃ νερὸ μὲ ἀπληστία.

— Μαύρη δίψα ἔχει ὁ κακόμοιρος! λέει σ' ἕνα φίλο του.

Κι' ἐκεῖνος:

—Ἀμ' ὅλη τὴν ἡμέρα μὲς στὰ κάρβουνα βρίσκεται.

Ἀδολὰρ

ΠΡΟΣΟΧΗ: *Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ εἶναι δρ. 120.*

ΤΑ ΕΞΗΝΤΑΧΡΟΝΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Τὸ περασμένο Σάββατο, 16 Δεκεμβρίου, ὥρα 6 μ.μ., συνῆλθαν στὸ Ὑπουργεῖο Πρωτευούσης (Παλαιὰ Ἀνάκτορα) καὶ στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ κ. Ὑπουργοῦ - Διοικητοῦ, τὰ μέλη τῆς μεγάλης Ἐπιτροπῆς ποὺ σχηματίσθηκε γιὰ τὰ Ἑξηντάχρονα τῆς «Διαπλάσεως». Κανένας σχεδὸν δὲν ἔλειψε ἀπ' ὅσους προσκάλεσε ὁ κ. Κοτζιᾶς, κατόπι δηλώσεώς τους πὼς ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος στὸν ἑορτασμό, καὶ ἡ αἴθουσα ὅπου τὸ γραφεῖο ἐγέμισε ἀπὸ κυρίους καὶ κυρίες. Ἦταν ὅλοι καὶ ὅλες παλιὰ Διαπλασόπουλα καὶ παλιὲς Διαπλασοπούλες, ποὺ κατέχουν σήμερα διαπρεπῆ θέση στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, στὰ γράμματα, στὴν τέχνη, στὴν ἐκπαίδευση, στὴν ἐπιστήμη, στὴ διπλωματία, στὴ διοίκηση καὶ καθεξῆς. Πολλοὶ μίλησαν μὲ τὸν μεγαλύτερο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ ἑξηντάχρονο ἔργο τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ὑπέδειξαν διαφόρους τρόπους γιὰ νὰ ἑορτασθῇ ὡραιότερα τὸ μεγάλο καὶ σπάνιο γεγονός, τοῦ περιοδικοῦ δηλαδὴ ποὺ κατώρθωσε νὰ ζήσῃ τόσα χρόνια καὶ ζῇ ἀκόμα μὲ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο ποὺ τὸ ἐδημιούργησε στὰ 1879! Ὁ κ. Κοτζιᾶς ἔλαβε ὑπὸ σημείωση ὅλες αὐτὲς τὶς ὑποδείξεις καὶ στὸ τέλος ἐδήλωσε πὼς θὰ σχηματίσῃ ὁ ἴδιος μιὰ μικρότερη ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπή, ποὺ θὰ συνεργασθῇ μαζί του γιὰ τὸν καταρτισμὸ τοῦ προγράμματος, τὸν προσδιορισμὸ τῆς ἡμέρας καὶ καθεξῆς. Ὁ ἑορτασμὸς πιθανώτατα θὰ γίνῃ ἀρχὲς Μαΐου, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀκόμα ὁριστικό.

Εἶχε ἀρχίσει ἡ συνεδρίαση ὅταν προσῆλθε καὶ ὁ κ. Παπαδόπουλος. Στιγμὴ συγκινητική.Στὴν ἐμφάνιση τοῦ γηραιοῦ διευθυντοῦ τῆς «Διαπλάσεως», ὅλος ὁ κόσμος σηκώθηκε καὶ τὸν καταχειροκρότησε· κι' ὁ κ. Κοτζιᾶς τὸν ἀσπάσθηκε καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ στὴν ὑπουργικὴ ἕδρα ποὺ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη κατεῖχε, κι' αὐτὸς ἐκάθησε δίπλατου. . .

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Δεκεμβρίου 1939

ΤΟ σημερινὸ φυλλάδιο, ἂν καὶ ἔχει ἡμερομηνία 23 Δεκεμβρίου, θὰ τὸ λάβετε τὰ Χριστούγεννα καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἔκαμα Χριστουγεννιάτικο. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο καὶ τὸ ἐρχόμενο, τῆς 30 Δεκεμβρίου, θὰ τὸ κάμω Πρωτοχρονιάτικο. Δυστυχῶς κανὲν' ἀπὸ τὰ δυὸ φέτος δὲν ἔτυχε νὰ εἶναι δωδεκασέλιδο γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ γιορτινό. Ἀλλὰ θἀποζημιωθῆτε μὲ τὸ φυλλάδιο τῆς 6 Ἰανουαρίου, ποὺ σὰν πρῶτο τοῦ μηνός, αὐτὸ θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο καί, ἀνάμεσα στἄλλα του ὡραῖα, θἔχῃ «Νέα καὶ Περίεργα» καὶ «Ἱστορίες γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάματα. . .»

Ἀγαπητά μου παιδιά, σᾶς εὔχομαι ἀπ' τὴν καρδιὰ μου νὰ γιορτάσετε μὲ ὑγεία καὶ χαρὰ τὰ Χριστούγεννα. Ὁ Χριστὸς νὰ σᾶς φωτίζῃ πάντα στὸ καλὸ γιὰ νὰ προσδεύετε καὶ νὰ εὐημερῆτε. Τὶς ἴδιες εὐχὲς σᾶς στέλνει κι' ὅλο μου τὸ σπιτικό. Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητά μου παιδιά.

ΠΡΟΣΟΧΗ: *Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ εἶναι δρ. 120.*

"*Ἄσπρε Γλάρε*, ὁ κ. Παπαδόπουλος σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Πραγματικῶς, ὁ Καρωτάκης, ποὺ διάβασες αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὰ «Ἅπαντά» του» ἦταν ἕνας ἔξοχος ποιητής. Ὄχι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαβαίνῃ κανεὶς μέρος στὸν ἴδιο διαγωνισμὸ μὲ δυὸ ψευδώνυμα, δηλαδὴ μὲ δυὸ ἀπαντήσεις. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ ἔκαμαν τελευταῖα μερικοί, στὸ ἑξῆς θὰ προσέχω καλύτερα. Καλὴ ἡ Στατιστική σου τῆς Σελίδος,ἀλλὰ μοῦ ἔστειλαν πρωτύτερα κι' ἄλλοι κι' ἀνάφερα τοὺς κυριώτερους ἀριθμούς.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Δουλούδι τῶν "Ἄλπεων*. "Ἐχεις δίκιο, ἡ «Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφὴ» τοῦ 36ῦ φύλλου («Μὴ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ») δημοσιεύθηκε λανθασμένη μ' ἕναν ἀστερίσκο παραπάνω (Μ**Ι, ἀντὶ Μ*Ι) καὶ πρέπει νἀκυρωθῇ. Ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, ἀδιάφορο πότε ἐνεκρίθη τό καθένα. Ἔτσι καὶ τὸ δικό σου, ποὺ τὸ πῆρες τέλη Ἰουνίου, πρέπει τώρα νὰ τὸ ἀνανεώσῃς. ("Ἂν τὸ θέλῃς, ἐννοεῖται, καὶ δὲν σὲ μέλει μὴν τὸ δώσω σ' ἄλλον μετὰ τὴν 31 Ἰανουαρίου).

Δοιπὸν τὸ καλοκαίρι,*Μπτιάνκα Σορέλλε*, σὲ περιμένουμε. Γιὰ τὸ κομμάτι ποὺ μὲ ρωτᾷς δὲν θυμοῦμαι),δὲν τὸ εἶδες οὔτε στὸν κατάλογο αὐτῶν ποὺ λαβαίνω ; Τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς σου, ἀφοῦ ἀνανέωσες πρὶν ἀπὸ τὴν προκήρυξη, μπορεῖς νὰ τὸ στείλῃς μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, καὶ νὰ γράψῃς μάλιστα στὸ ἀπόκομμα, ἀπὸ πόσο : «20 δραχ. πρὸς συμπλήρωση τῆς συνδρομῆς μου», ὥστε νὰ μὴν εἶναι ἀνάγκη νὰ στείλῃς συγχρόνως καὶ γράμμα.

Ἡ *Λευκὴ Καμέλια* θἤθελε νὰ ζῇσῃ ὥς ποὺ νἄβλεπε καμμιὰ μέρα νὰ γράφω : «Μὲ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο κλείνω τὰ ... 1000 χρόνια μου καὶ μπαίνω στὸ 1001ο». Ὦ, τί ὄνειρο! Κανένα περιοδικό, καμμιὰ ἐφημερίδα στὸν κόσμο δὲν ἔζησε χιλιετηρίδα. Μόνο γιὰ μιὰ ἐφημερίδα κινέζικη λένε πὼς ἔφτασε στὰ πεντακόσια. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ ζῶ ὅσο θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι νὰ μ' ἐκδίδουν.—Ἡ Στατιστική της γιὰ τὴ Σελίδα τελειότερη ἀπ' ὅλες. Ἀλλ' ἂς ἰδῇ τί λέω παραπάνω στὸν "*Ἄσπρο Γλάρο*.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα, *Λέσκ*, ἡ ἱστορία σου μὲ τὰ περιοδικά, ὡς νὰ βρῇς ἐκεῖνο ποὺ θὰ σοῦ ἄρεσε.Τώρα βέβαια θὰ εὐγνωμονῇς τὸν *Νηρέα* ποὺ σ' ἐπρότρεψε νὰ γίνῃς συνδρομητής μου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καθὼς κι' ὁ κ. Φαίδων. Τὸ σκίτσο σου, μὲ πολλὴ προσοχὴ κατωμένο, ἔχει πραγματικῶς ὡραῖο περίγραμμα. Ἀλλὰ ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς σκιάσεως,μὲ ὀτοκρωτές, μπερδεμένες γραμμές, δὲν εἶναι καλός. Προτίμα νὰ κάνῃς τὶς σκιές σου μὲ γραμμὲς παράλληλες, πυκνότερες ἀναλόγως. Ἐπίσης, ὁ πολὺ σκιασμένος λαιμὸς δὲν ταιριάζει στὸ ἐντελῶς ἀσκίωτο πρόσωπο : ἤθελε λιγώτερες σκιές, ἐδῶ κι' ἐκεῖ μόλις... Περιμένω κι' ἄλλο ἔργο, νὰ κρίνω καλύτερα.

Εὐχαριστῶ τὴν παλιά μου φίλη *Δοξασμένος Ρῆνος* ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, γιὰ τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς τῶν μικρῶν ἀνεψιῶν της. Πόσο μὲ συγκίνησε τὸ ὡραῖο της γράμμα μὲ τὸ παλιὸ μπιλλιετάκι ὅπου ἔχει τὸ ψευδώνυμό της τυπωμένο ἀπὸ τότε! Ἀντιγράφω αὐτὰ τὰ λόγια : «Στέλνω ἕνα νοσταλγικὸ χαιρετισμὸ στὴν ἀγαπητὴ Διάπλασι, κι' εὔχομαι στἀνεψάκια μου καὶ σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ὅλη τὴν εὐτυχία ποὺ μὲ ἐχάρισε ἡ Διάπλασις στὴν ξέννοιαστη εὐτυχισμένη ἐκείνη ἐποχή. Τὰ σέβη μου στὸν κ. Διευθυντὴ καὶ στὸν πάντοτε ἀγαπητὸ κ. Ξενόπουλο».

Τὸ πιστεύω, *Κορίτσι τῆς Ἑλλάδος*, πὼς ἀπὸ τότε ποὺ εἶδες τυπωμένο ἀπὸ φυλλάδιό μου τὸ ψευδώνυμό σου, «λογαριάζεις τὸν ἑαυτό σου περισσότερο». Ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν ἕνα τέτοιο συναίσθημα ὅταν γίνωνται Διαπλασόπουλα. Πολὺ χάρηκα ποὺ ὁ βαθμός σου τοῦ Α' τριμήνου στὸ σχολεῖο ἦταν ἄριστα, καθὼς καὶ τῆς συμμαθητρίας σου *Δελούδως*. Τί καλὰ ποὺ εἶσθε τόσο ἀγαπημένες οἱ δυὸ Διαπλασοπούλες καὶ ὅλο γιὰ μένα μιλᾶτε! Περιμένω τώρα νὰ γράψῃς τίποτα καὶ γιὰ τὴ Σελίδα.

"*Αλκη Μύρα*, σοῦ ἐνέκρινα τὸ νέο ψευδώνυμο, ποὺ δὲν θὰ τὸ ἀλλάξῃς πιὰ ποτὲ (ἀλήθεια ;) καὶ σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο. Χαίρω ποὺ εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ Νέα μου. Πολλὲς εὐχαριστίες ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα καὶ τὸν Ἀνανία. Γιὰ τὰ Ἑξηντάχρονα νεώτερα γράφω ἀλλοῦ.

Ὁ "*Αγις μοῦ γράφει : «Σήμερα ἔλαβα καὶ τὸ 1ο φυλλάδιο. Δοιπόν, Διάπλασις μου, εἶναι τὸ ὡραιότερο ἀπ' ὅσα ἔχω μέχρι σήμερα διαβάσει.Γιὰ τὴ «Μικρὴ Πριγκήπισσα» μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἀρκετὴ ἐγγύηση τὸ ὅτι τὴν ἔγραψε ἡ ἴδια ποὺ δημιούργησε καὶ τὸν ἀθάνατο Μικρὸ Λόρδο.«Ὅσο γιὰ τὸν Γιάννη Καστέρα»,αὐτὸ τὸ ἔχω διαβάσει σὲ δυὸ παλιούς σου τόμους καὶ ξέρω τί ἀξίζει. Ἀλλὰ σὲ βεβαιώνω πὼς διαβάζοντας τὴν ἀρχή του στὸ πρῶτο φυλλάδιο, δὲν τὸ ἐγνώρισα. Τὸ ζωντανεύει τόσο ἡ νέα μετάφραση, ποὺ θὰ τὸ διαβάσω κι' ἐγώ, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν τὸ ἔχουν διαβάσει, σὰν κάτι νέο. Ἀλλὰ τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ διάβασα στὸ νέο σου τόμο, τί ἦταν νομίζεις ; Ἡ Τουριστία! Θαῦμα λοιπὸν κι' ἡ νέα αὐτὴ ἔμπνευση τοῦ Ἀνανία. Ἐφάνηκε πὼς ἤστρ' ἀπὸ τὴν τεμπέλικη ζωή του, θὰ ἐναρχίσῃ μὲ νέες δυνάμεις νὰ μᾶς χαρίζῃ τὸ γέλιο». Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ "*Αγις γιὰ τὰ Νέα μου κι' ἐλπίζω πὼς συμφωνεῖτε ὅλοι.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Νεφέλη*. Ὡραία ἡ ἰδέα σου νὰ γράψῃς εὐχαριστήριο στὸν κ. Χαραμή γιὰ τὸ καλὸ ποὺ ἔκαμε στὸν κ.Φαίδωνα. Τοῦ ἔστειλα ἀμέσως τὸ γράμμα σου, μαζὶ μὲ τὴν ἔξοχη αὐτὴ φωτογραφία τ Ἐ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Ἀλήθεια τί καλὴ σύμπτωση νὰ ὑπάρχῃ κι' αὐτὴ στὴ συλλογὴ τῶν «Ἀθηναϊκῶν» ποὺ εἶχε ὁ καλλιτέχνης φωτογράφος πατέρας σου. Ἔδωσα ἐπίσης τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα, μὲ τὴν φωτογραφία τῆς Ἰθάκης, καὶ κράτησα τὴν ἄλλη τὴν χαριτωμένη τῶν παιδιῶν.Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πόσο συγκινήθηκε ὁ κ.Φαίδων μ' αὐτὰ ποὺ γράφεις. Κάνεις ὅμως μιὰ παρεξήγηση : Ὅταν πῆγες νὰ κάνῃ τὴν ἐγχείρισῃ δὲν ἦταν τυφλός· μόνο τὸ ἕνα μάτι εἶχε σκοτισθῆ ὁλότελα· μὲ τὸ ἄλλο ἔβλεπε ἀρκετά, ὅπως βλέπει κι' ἀκόμα. Ἐννοεῖται ὅτι τώρα γράφει καί,διαβάζει μὲ τὸ ἐγχειρισμένο, αὐτὸ ποὺ δὲν ἔβλεπε πρῶτα παρὰ σκοτάδι καὶ τώρα βλέπει τὸ φῶς στὴν ἐντέλεια.

Δαΐς Μπερούνι, μιὰ ὥρα ἀργότερα νὰ λάβαινα τὸ γράμμα σου δὲν θὰ πρόφταινα, νὰ κάνω κατὰ τὴν ἐπιθυμία σου. Εὐτυχῶς, τὸ περασμένο φυλλάδιο ἦταν ἀκόμα στὸ πιεστήριο, κι' ἔτσι μπόρεσα, ἀπὸ τὶς εἰκόνες τῶν βραβευμένων νὰ σβύσω τὸνομά

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

σου καὶ ν' ἀφήσω μόνο τὸ ψευδώνυμο, γιὰ νὰ μείνῃς...«μυστηριώδης». Ναί γιὰ τοὺς καλλιγράφους λένε πὼς εἶναι κουτοί· ἀλλὰ δὲν ἔχουν δίκιο· ὑπάρχουν καὶ καλλιγράφοι ἐξυπνοι σὰν τοὺς... κακογράφους. Ὁπωσδήποτε ἡ καλλιγραφία εἶναι ἕνα καθῆκον. Καθένας πρέπει νὰ γυμνάζεται, μιμούμενος τὰ καλλιγραφικὰ πρότυπα γιὰ νὰ καλυτερεύῃ τὸ γράφιμό του καὶ νὰ τὸ κάμῃ, ἂν ὄχι αὐστηρὰ καλλιγραφικό, τοὐλάχιστο κομψὸ κι' εὐανάγνωστο. Εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα πόσο χάρηκες ὅταν ἔλαβες τὸ πρῶτο φυλλάδιο κι' εἶδες πάλι «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή»...

Οἱ λύσεις σου δεκτές, *Αἰγαιοπελαγίτη*, καὶ μὴν ἀνησυχεῖς. Χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσαν τὰ *Νέα* μου μυθιστορήματα «ἀπὸ τῆς πρώτης ὄψεως». Ἔ, βέβαια θὰ σοῦ ἀρέσουν πολὺ περισσότερο ὅταν θὰ προχωρήσουν καὶ θ' ἀρχίσουν οἱ περιπέτειες κι' ἡ ἀγωνία. Ἐνδιαφέρομαι πολὺ γιὰ τὸν ἀθλητισμό, ἀλλὰ δὲν ἀνήκω σὲ κανένα σύλλογο ὥστε νὰ χαίρω ὅταν νικᾷ ὁ Παναθηναϊκὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ ὁ Ἀπόλλων τὸν Παναθηναϊκό...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα :

«Ὁ κουλουρᾶς», «Ἡ ἀφέλεια τοῦ Τοτοῦ», «Ὁ γυρισμός», «Ὁ καστανᾶς», «Τότε μόνο», «Χριστὸς γεννᾶται», «Παρομονὴ Πρωτοχρονιᾶς», «Ὁ Αὔγουστος ὁ δανειστὴς κι' ὁ σιδηρουργός», καὶ «Ρολόϊ».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Χωματοπούλα, κ. (ΑΡ). Ἀρχιζιζάνιον, κ. (Χ+). Σεμνὴ Διαπλασοπούλα, κ. (ΦΧ). Διπρόσωπη, κ. (ΠΜ). Στέφανος Ἀμάραντος, ἀ. (ΔΣ). Βόταν, ἀ. Μὶς Ἥνη κ. (ΜΣ). Βοναπάρτης, ἀ. (ΘΚ). Ὑπναρᾶς, κ. (ΕΠ). Ντροπαλός, κ. (ΑΝ). Κουτούτσικος, κ. (ΣΑ). Γιατρὸς κ. (ΣΜ). Συναχωμένος, κ. (ΔΧ). Χαρούμενος, κ. (ΠΚ). Ἐλεφάκι, κ. (ΜΑ). Γκρινιάρης, κ. (ΜΚ). Ἀτρόμητος Πιλότος, ἀ. (ΘΘ). Τσιριγώτικο Διαβολάκι, ἀ. (ΠΓ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Ἀζιαντέ, κ. Ριχάρδος Λεοντόκαρδος, ἀ. Κερκυραϊκὸ Ἀκρογιάλι, ἀ. Μιράντα, κ. Ἀκρίτας, ἀ. Ἄσπρο Κουνελάκι, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Δοῦκα Γορκέζον* (θὰ εἶδες ὅτι ἡ συνδρομὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν αὐξάνει· ἀφήνεις αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, ἀλλὰ δὲν θὰ πάρῃς ἄλλο, νὰ μοῦ γράψῃς ὅταν θὰ σοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα ;) *Μοχφέα* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὸ ξεσπάθωμα· ὅλες σου οἱ λύσεις ἤγιναν δεκτές, μὴν ἀνησυχῇς· σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων· οἱ εἰκόνες ὡραιότατες καὶ μιὰ τουλάχιστο θὰ δημοσιευθῇ·) *Ναυτάκι* (ὄχι, στὴν πόλη σου δὲν ἀνέλαβε κανένας πρωτοβουλία γιὰ νὰ ἑορταστοῦν τὰ Ἑξηντάχρονα· εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ χαίρω ποὺ εἶσαι κατενθουσιασμένος μὲ τὰ Νέα τοῦ 1940· ἀνανέωσα, ἔστειλα, περιμένω·) *Σούλαν Γκινέλλη* (χαίρω πολὺ· ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ ἐγκριθῇ ψευδώνυμο πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς δοαχμὲς 10· γράφε μου συγχρόνως καὶ μερικὰ ἄλλα ψευδώνυμα τῆς ἀρεσκείας σου, νὰ σοῦ διαλέξω, γιατὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ προτείνεις κανένα δὲν εἶν' ἐλεύθερο.) *Ἀντυ Κόγκα* (οἱ λύσεις δεκτές· περιμένω καὶ τὶς ἄλλες· εὐχαριστῶ ποὺ βρίσκεις «πολὺ δίκαια κι' ἐντελῶς ἀσήμαντη» τὴν ἀξίωσή τῆς συνδρομῆς·) *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Πολικὴν Ἄρκτον*, *Βασίλισσαν Νεφερτίτι* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 290ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Φεβρουαρίου 1940.

36. Δεξίγριφος

Σὲ πόλεμο, σ' ἀγῶνες
Εἶν' ὄνειρο μεγάλο...
Τῆς Ἰταλίας τἄλλο
Μιὰ πόλη ξακουστή.
Στὰ δυὸ τοῦ Εἰκοσιένα
Θὰ ἰδῇς ἀγωνιστή.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

37. Στοιχειόγριφος

Περίφημος ἀρχαῖος ἀθλητής,
Ἂν τοῦ προσθέσῃς μόνο ἕνα Τᾶ.
Κάποιος θὰ γίνῃ ἄγγλος ποιητής,
Ποὺ ἔχει γράψει ἔργα ὀνομαστά.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

38. Ἀναγραμματισμός

Ἑβραῖο βασιλιὰ πολὺ γνωστὸ
Τὸν ἀναγραμματίζω,
Κι' ἤχους γλυκοὺς ἀπ' ὄργανο πνευστὸ
Ὁλόγυρα σκορπίζω.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

39. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου λαμπερὸ
Στὸν οὐρανὸ ἀστέρι.
Χῶρα παλιὰ τὸ θηλυκό,
Καθένας σας τὴν ξέρει.

Ἀττὲ Ἰράμ

40. Πυραμὶς μετ' Ἀκροστιχίδος

\+ =Σύμφωνον.
\+\+* =Πρέπει νὰ βουλωθῇ
\+*\+* * =Πόλις τ. Μακεδονίας
\+* *\+* * * =Νὰ τὴν λέγῃς πάντοτε
\+* * *\+* * * *=Πρόρρησις

Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀγχέμαχον δίπλον. Τἀρχικὰ τῶν λέξεων, ἐκ τῶν κάτω, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

(Νέον εἶδος) Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

41. Κρυπτογραφικὸν

12345678=Ἀρχαία περίφημος πόλις.
25678 =Πτηνόν.
3215 =Ποτόν.
42378 =Σκληρὸς θεός.
532 =Θεά.
632178 =Μυθολογικόν.
732 =Χρονικὴ μονάς.
82315 =Βυθίζει πλοῖα.

Ἀττὲ Ἰράμ

42. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Πώ, πώ ! τί ζητῇ, Ἀνθή, αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρωπος στὸν κῆπο μας ;
— Εἶναι ὁ νέος κηπουρός.
— Καὶ τί κάνει τώρα ἐκεῖ ;
— Μὰ τὸ εἶπες.

Ἀττὲ Ἰράμ

43. Κεφάλι μετὰ Φωνηεντολίπου

οὖς, ὅσος, ἄρτιος Κῦρος.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τἀρχικὰ νἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου :

***

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ρεπόρτερ

44. Ἐλλιποσύμφωνον

ναιι-οο-η-ιη-εει

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα

45. Γρῖφος

ια
ια ια Πὰν
ιπ
ια ια νοεῖ
ια

Ἀττὲ Ἰράμ

Παρόραμα : — Εἰς τὸν Γρῖφον τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου, τὸ *ις* τῆς δευτέρας εἰκόνος εἶναι ἑλληνικὸν *ις* καὶ κατὰ λάθος ἐτυπώθη μὲ λατινικὰ στοιχεῖα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 40.

499. Ἔλαφος (ἔλα, φῶς). — 500. Ἀδελφοὶ-Δελφοί. — 501. Μαία-μυῖαι — 502-504. 1, Τὸ ὄνειρο. 2, Ἡ γλῶσσα. 3, Τὸ δίχτυ. — 505.

Α Ρ Κ Α Δ Ι Α
Ρ Ρ Ε Μ
Κ Ρ Α Ν Ι Ο Ν
Α Ν Κ Η
Δ Ε Ι Κ Τ Η Σ
Ι Ο Η Ι
Α Μ Ν Η Σ Ι Α

506. ΑΜΙΛΚΑΣ (μάλις, Ἰμαλάϊα, Λαμία, Καλάμαι, σίκαλις. Ἡ λέξις τοῦ Μωσαϊκοῦ: ΑΜΑΛΙΑ). 507-511. Διὰ τοῦ Κ : *σκόρος, Κῦρος, Λυκία, Κέφρος, μῆκος.* — 512. ΣΚΙΑ (Σ-κόρος, Κ-λέων, Ἰ-ρις, Ἀ-καρπος). — 513. Ἐμπρὸς γιὰ μιὰν Ἑλλάδα νέα. — 514. *Οὐαὶ τοῖς ἠττημένοις* (οὔ, ἔτη, σύ, τι μὲ νῖ, ς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 27]

Μικρές μου φίλες, συγχωρήσατέ με. Τὰ πολλὰ μαθήματα μὲ ἀναγκάζουν νὰ διακόψω ἀλληλογραφίαν, *Μασκῶτ*

[Μ' — 28]

Καπετὰν Βρυκόλακα, ἡ Κόρη τοῦ Δράκουλα τώρα πράγματι μετανοεῖ γιὰ τὴ μεγάλη της εἰλικρίνεια. Πάντως γιὰ τὴ γιορτή σου σοῦ στέλνει τὶς καλλίτερες εὐχές της.

[Μ' — 29]

Σιριανέ, χρόνια πολλά.—Προσοχή ! ! . . Πένταθλο [ΑΘ'. 388] συνεχίζεται !

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 30]

Διαπλασόπουλα κοιτάξατε τὰς [ΑΘ-418], [ΑΘ-466], [ΑΘ-578]. Ὅ,τι καταγγείλαμεν ἔγινε. Ἐμᾶς, ἐφόσον δηλώσαμε ἀποχώρησι, δὲν μᾶς ψῆφισε κανείς. Ἄρα : τοὺς 66 ψήφους ἀπένειμε ὁ ἐκλέκτωρ Σέσιλ — Γελοιστὸς Ἀντιπλοίαρχος πρόεδρος «Τρελλοπαρέας», ὅπως ἀπένειμε καὶ στὸ σύλλογό του 193. Ἡ «Τρελλοπαρέα» ἐπειδὴ δὲν τὴν συνεχάρημεν ἐκ τῶν προτέρων, ἀλλ' ἁπλῶς τῆς ὑπενθυμίσαμε γνωστὴν σ' αὐτὴν νίκην,.. μὴ μᾶς. . . παρεξηγῇ!!.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

[Μ' — 31]

Προκηρύσσομεν δίμηνον τρίδραχμον Διαγωνισμὸν Γραμματοσήμων (4 Ἑλληνικὰ καὶ 2 ξένα). Βραβεύονται μὲ ἐκλεκτὰ βραβεῖα οἱ δύο πρῶτοι. Περιμένομεν ὑποστήριξιν ἀπ' ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμον. Δ]σις : Δημήτριον Ρώμπαν, Ἀριστοτέλους 187, Ἀθήνας (8). *Καπετὰν Ἄγρας*

Καπετὰν Νικηφόρος

Σημείωσις : Διαπλασόπουλα ! οὐδεμία ἀποκάλυψις μᾶς ἐνδιαφέρει !!

[Μ' — 32]

Κλὸ-Κλό, Γαλιάνδρα, χρόνια πολλὰ στὴν θεία Ἄννα. — *Γιατρός, Ἐλαφάκι*

[Μ' — 33]

Διόρθωσις : Ἡ Δ]σις τῆς δπ' ἀριθ. Μ-23 ἀγγελίας εἶναι Ραγκαβῆ 74.

[Μ' — 34]

Διαπλασόπουλα, Διαπλασοπούλες, τῶν *Πατρῶν* ! Ὅσοι θέλετε νὰ λάβετε μέρος στὸν ἑορτασμὸν τῶν *Ἑξηντάχρονων τῆς Διαπλάσεως* ἔλᾶτε κάθε Τετάρτη στὰς 5 μ.μ. στὴν Φιλαρμονικὴ καὶ ζητήσατε τὴν Δδα Λαμπίρη. Ἔλᾶτε καὶ φέρετε καὶ τ' ἀδέλφια σας μεγαλύτερα καὶ μικρότερα. Κανεὶς νὰ μὴ λείψῃ, εἴτε ἀπὸ ὑπερηφάνεια, εἴτε ἀπὸ μετριοφροσύνη, εἴτε ἀπὸ ἀδιαφορία. Ὅλοι χρειάζεσθε, γιατὶ ὅλοι ἔχουμε τὰ ἴδια δικαιώματα—καὶ τὴν ἴδια ὑποχρέωση.

Ἑλένη Λαμπίρη

Τύποις Σεργιάδου